

PREGÓ DE SANT JORDI A GRANOLLERS 2023

Les primeres paraules que voldria expressar avui són d'agraïment. A l'Ajuntament de Granollers, per donar-me l'oportunitat de viure la festa de Sant Jordi des d'aquesta posició privilegiada. Òbviament, no és el primer Sant Jordi que visc a Granollers. Jo soc de la Roca, però he passejat de la mà dels meus pares i germanes, essent una nena, pels carrers d'aquesta ciutat alguns 23 d'abril. També hi he passejat les meves primeres roses d'amor i, fins i tot, he viscut algun Sant Jordi treballant per la Televisió de Granollers, perseguint llibreteres i autors, posant el micròfon per mirar de copsar les sensacions dels vianants i obrint plano al màxim intentant encabir en una imatge tota la màgia d'aquell dia en què sembla que les hores donen més de si del que és habitual. I, ara que tinc la sort de poder donar el tret de sortida oficial als actes al voltant de Sant Jordi a Granollers, el primer que em surt és «gràcies» perquè és una experiència que m'emporto per sempre.

Fet l'agraïment, abans de seguir, també us faig un avançament: en aquest pregó no citaré grans noms de la literatura. Ni grans ni petits, vaja. Ni de casa ni de fora. Perquè sé que de prescriptors de literatura -universal o local, popular o alternativa- afortunadament a Granollers, a la comarca, en tenim molts, moltes, i molt bons. El que sí que faré, aprofitant aquest faristol, aquesta oportunitat que em regala avui Granollers, és compartir amb tots vosaltres alguns dels regals que la vida m'ha donat a través dels llibres.

Començaré pel final, per l'últim d'aquests regals. Fa poc més d'un any, mentre estava de baixa de maternitat, vaig rebre una trucada per proposar-me de participar en un llibre. Així, d'entrada, vaig pensar que no tenia res a dir en un llibre, jo. Però a mesura que vaig anar tenint més informació del projecte, em vaig anar engrescant i, un cop passat tot el procés, no puc estar més agraïda d'aquella trucada. Participar en aquest projecte m'ha permès conèixer -i valorar molt- tot el camí que fa un llibre des que neix com a idea primitiva en el cap o en el cor d'algú fins que apareix el dia de Sant Jordi en qualsevol parada d'una llibreria, oferint-se a ser descobert, remenat, obert, llegit, gaudit, assaborit, revisat... He après a valorar la inversió de temps i esforços, no només de les persones -en el meu cas, les 10 dones- que escriuen cada paraula, sinó també d'editors, coordinadores, correctors, maquetadores, gent de promoció i màrqueting i un munt de professionals que fan una feina que, com a lectora, m'havia passat desapercebuda fins ara. En aquest procés també he descobert el poder de les il·lustracions gràcies a un grup, també de 10 dones, que han donat vida a les històries del llibre amb una injecció de colors, textures, matisos i detalls. L'art d'acompanyar un text, de donar forma i moviment a les paraules, de vestir les pàgines, d'equilibrar el protagonisme de la il·lustració i l'escrit, tot això ho he après a valorar gràcies a aquest projecte.

Però tornem a l'inici, a l'encàrrec, perquè la primera vegada que em proposen participar en un llibre resulta que és en un llibre infantil, de contes. El públic infantil, sovint menystingut per allò que com que són petits, són ximples, a mi em sembla el més exigent de tots. Com a periodista, entrevistar un nen o una nena sempre m'ha semblat un exercici que s'ha de fer a consciència. No et segueixen la veta, com els adults, ni diuen frases per quedar bé, ni tòpics com la majoria dels futbolistes... o de polítics. Als infants els has de fer preguntes concretes, elaborades perquè no es resolguin amb un monosíl·lab. I aquesta exigència implacable l'apliquen també a la lectura. Això no m'ho havien dit, això ho sabia del cert perquè a casa tinc tres petits lectors molt exigents que m'han ensenyat moltes coses que he pogut aplicar a l'hora d'escriure el conte.

A casa, he perdut el compte dels prestatges que hem anat muntant per encabir els llibres infantils que tenim. Un nombre indeterminat que va creixent de manera exponencial a mesura que els petits lectors es van fent grans. Al principi eren llibres més aviat de textures, de colors, de traços simples, de poques pàgines. Però s'hi van anar afegint els llibres d'animals, els de solapes, els de fantasia, els de personatges... i, a mesura que les lletres comencen a sonar familiars i la lectura flueix, hem anat adquirint llibres d'aventures, plens de màgia, còmics, col·leccions senceres, llibres divulgatius, llibres per descobrir, entendre, dubtar i fer-se preguntes.

A casa, els llibres s'obren -com a moltes llars- abans d'anar a dormir, però també abans de dinar o després de la dutxa, amb l'objectiu de tenir una estoneta de dedicació del pare, la mare o els avis perquè et llegeixin aquell llibre que tant t'agrada i facin les diferents veus o també per demanar un temps per tu, sense els germans emprenyant, per reviure a soles aquelles pàgines que tant t'emocionen. A casa, la literatura infantil ocupa un lloc prioritari en les activitats del dia a dia i, gràcies a la meva filla i els meus fills, he après a respectar-la i a valorar-la enormement. Però això vaig entomar com una gran responsabilitat la petició d'escriure un conte infantil. Segons com, pot semblar un encàrrec menor, fàcil, lluny de la fastuositat que sovint envolta un llibre per adults. Però no m'ho vaig agafar així en cap moment i vaig intentar parir un conte a l'altura del que els lectors més joves podien esperar. I, des del màxim respecte per l'escriptura, vaig lliurar el meu conte, que van encartar juntament amb 9 contes més escrits per altres periodistes companyes de professió en el sovint infravalorat gènere del periodisme esportiu. I d'aquests 10 contes, farcits d'il·lustracions precioses, va néixer «*Superheroïnes de l'esport... amb poders com els teus*» d'Ara Llibres.

És cert, fins ara no us havia dit de quin llibre es tractava. Però és que aquest punt també mereix una petita reflexió que vull compartir amb vosaltres. És un llibre de contes, escrits i il·lustrats per dones, que tenen com a protagonistes 10 esportistes catalanes de màxim nivell, que han arribat a l'elit en les seves disciplines. Efectivament, falten referents femenins en molts espais de la vida, en l'esportiu també, i aquest llibre neix amb la voluntat de normalitzar, entre els infants, la presència de dones esportistes en posicions destacades. Normalitzar, sense més. Sense revenges, sense acritud, sense llenguatge bèl·lic ni violent, sense uns per sobre dels altres. Normalitzar. I, us confessaré un secret: jo soc de les convençudes que ho estem aconseguint i que les nenes i els nens als quals va adreçat aquest llibre ja creixeran amb referents de tota mena i inspiracions, tant

femenins com masculins. Com a mínim, a mi m'hi trobareu treballant per aquest objectiu. Des de la meva posició professional com a periodista esportiva i també i sobretot des de la meva posició de mare i educadora.

Sense cap ànim allisonador, m'he permès la llicència d'acostar-vos aquestes reflexions i aprenentatges que he adquirit al voltant d'un llibre infantil. Un llibre, un de sol, m'ha permès aprendre i reflexionar sobre tot el que us he descrit. Ara feu l'exercici d'imaginar quants llibres hi ha, ja no en el món, sinó només aquí a la Porxada. Imagineu quantíssimes reflexions, debats, lliçons, vivències, gaudis, dubtes i respostes podem trobar a partir de cada llibre. Perquè cada llibre té una història, la prèvia al seu naixement i la que li donem quan ja té vida. Així que no se m'acut un millor pla, així a llarg termini, que dedicar-nos -al llarg de la vida- a descobrir llibres i deixar-nos marcar, modelar, refermar o transformar per ells.

Bon Sant Jordi!

Maria Fernández Vidal

Granollers, 22 d'abril del 2023